

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1153/2018
21.11.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Драгана Аћимовића и Јасмине Васовић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела производња и стављање у промет штодљивих производа из члана 256. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Миљана Филиповића, поднетом против правноснажних пресуда Трећег основног суда у Београду ЗК-326/16 од 05.09.2017. године и Вишег суда у Београду Кж1 28/18 од 13.06.2018. године, у седници већа одржаној дана 21.11.2018.године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Миљана Филиповића, поднет против правноснажних пресуда Трећег основног суда у Београду ЗК-326/16 од 05.09.2017. године и Вишег суда у Београду Кж1 28/18 од 13.06.2018. године, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду ЗК-326/16 од 05.09.2017. године окривљени АА је оглашен кривим због извршења кривичног дела производња и стављање у промет штодљивих производа из члана 256. став 1. КЗ и осуђен је на казну затвора у трајању од 8 (осам) месеци и на новчану казну у износу од 50.000,00 динара коју је дужан да плати у року од три месеца од дана правноснажности пресуде, а уколико то не учини новчана казна ће се заменити казном затвора тако што ће се сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне рачунати за један дан затвора, с тим да казна затвора не може бити дужа од шест месеци. Окривљени је обавезан да плати суду трошкове кривичног поступка, о чијој висини ће суд одлучити накнадно посебним решењем.

Пресудом Вишег суда у Београду Кж1 28/18 од 13.06.2018. године одбијене су као неосноване жалбе Трећег основног јавног тужиоца у Београду и браниоца окривљеног АА - адвоката Немање Лукића, па је потврђена пресуда Трећег основног суда у Београду ЗК-326/16 од 05.09.2017. године.

Бранилац окривљеног АА - адвокат Миљан Филиповић поднео је захтев за заштиту законитости само против пресуде Вишег суда у Београду Кж1 28/18 од 13.06.2018. године, а из садржине захтева произилази да се побијају обе правноснажне пресуде, због повреда закона из члана 438. став 1. тачка 11), члана 438. став 2. тачка 1) и 2) и члана 439. тачка 1) и 3) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, те укине пресуду Вишег суда у Београду Кж1 28/18 од 13.06.2018. године и предмет врати том суду на одлучивање или да преиначи пресуде Трећег основног суда у Београду ЗК-326/16 од 05.09.2017. године и Вишег суда у Београду Кж1 28/18 од 13.06.2018. године тако што ће окривљеног АА ослободити од оптужбе.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног АА у захтеву истиче да се правноснажна пресуда заснива на доказима на којима се по одредбама ЗКП не може заснивати и то на ДНК-а профили окривљеног на кутији лека „пропофол“ (мисли се на налаз и мишљење комисије вештака састављене од стране Анђелке Вучетић Драговић - дипломираног биохемичара и Јелене Стошић - дипломираног молекуларног биолога НКТЦ-а број 03/4-10 број 234-16487/14), записнику о претресању опреме на којој се чувају електронски записи од 02.03.2015. године и извештају о прикупљању података из мобилног телефона и СИМ картице ББ, а које незаконите доказе као „плодове отровног дрвета“ је сходно члану 84. ЗКП требало издвојити из списка предмета. Наиме, по ставу браниоца, наведени докази су прибављени на незаконит начин противно члану 16. став 1. ЗКП, из разлога јер су и спорна кутија лека „пропофол“ која је вештачена од стране НКТЦ-а и мобилни телефон ББ прикупљени од стране лица које није овлашћено за прикупљање доказа, обзиром да спорна кутија лека „пропофол“ није изузета са лица места приликом вршења увиђаја од стране овлашћених службених лица, већ ју је шест дана након увиђаја у полицију донела сведок ВВ, а иста је у полицију донела и мобилни телефон покојне ББ који је претходно био изузет са лица места

дана 10.12.2014. године и записнички враћен као неоткључан дана 12.01.2015. године, с тим што га је сведок ВВ после више од месец дана када га је откључала вратила полицији и тада су са њега очитани подаци.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Наиме, овлашћени полицијски службеници приликом откривања кривичних дела и њихових учинилаца, без било чијег посебног налога, предузимају потребне мере да се пронађе учинилац кривичног дела, односно да се открију и обезбеде трагови кривичног дела и предмети који могу послужити као доказ, па, између осталог, имају право и да од грађана прикупљају предмете који могу послужити као доказ, а све сходно члану 286. став 1. и 2. ЗКП, а ствар је оцене суда у сваком конкретном случају да ли ће доказе који су прибављени спровођењем наведених радњи на овим предметима, прихватити или не. Како су и спорну кутију лека „пропофол“ и мобилни телефон ББ фактички прибавила овлашћена службена лица полиције сходно члану 286. став 1. и 2. ЗКП, то су, дакле, ови предмети прибављени на законит начин, те како из списка произилази да су доказне радње на овим предметима законито спроведене, то се стога и налаз и мишљење комисије вештака састављене од стране Анђелке Вучетић Драговић - дипломираног биохемичара и Јелене Стошић - дипломираног молекуларног биолога НКТЦ-а 03/4-10 број 234-16487/14 којим је извршено ДНК вештачење материјала достављеног од стране ПУ за град Београд, те записник о претресању опреме на којој се чувају електронски записи МУП-а Одсек за прикупљање и обраду дигиталних доказа 03/4-8 број 1701/14-2 од 02.03.2015. године, као и извештај о прикупљању података из мобилног телефона и СИМ картице УКП Служба за специјалне истражне методе број 03/4-8 сп 1701/14-2 од 04.03.2015. године и извештај МУП-а Одељење за електронски надзор од 23.02.2016. године, као резултат законито спроведених доказних радњи, сматрају законитим доказима. Имајући у виду да се, по налажењу Врховног касационог суда, на наведеним доказима може заснивати пресуда, то самим тим није морало бити донето решење о њиховом издвајању из списка предмета, при чему у конкретном случају постоји овлашћени предлагач да се ови докази изведу, па се, следствено наведеном, као неосновани оцењују наводи браниоца окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости којима се указује да је доношењем побијаних пресуда учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП на штету окривљеног.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА у осталом делу је одбачен као недозвољен.

Бранилац окривљеног у осталом делу захтева, као разлог за подношење захтева за заштиту законитости, истиче повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном, с тим што образлажући ову повреду бранилац, по налажењу овога суда, заправо оспорава и

полемише са чињеничним утврђењима у правноснажним одлукама и указује на погрешну оцену доказа. Ово, имајући у виду да истиче да није на несумњив начин утврђено да је окривљени АА извршио кривично дело производња и стављање у промет штодљивих производа из члана 256. став 1. КЗ за које је оптужен и правноснажно оглашен кривим, обзиром да ни из једног изведеног доказа не произилази да је он предао или продао анестетик „пропофол“ покојној ББ, као и када и где је то учинио, већ је суд кривицу окривљеног засновао само на индицијама и посредним сазнањима трећих лица, при чему није спроведено вештачење од стране вештака фармацеутске струке који би утврдио да ли је лек „пропофол“ сам по себи штодљив по здравље, а поред тога без ваљаног разлога је одбијен доказни предлог одбране да се од ВМА затражи извештај о потребаним и утрошеним медикаментима на ВМА у спорном периоду.

Поред тога, бранилац окривљеног у захтеву истиче и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, с тим што образлажући ову повреду закона због које је подношење захтева дозвољено окривљеном, бранилац не указује у чему је конкретно суд прекорачио границе свога овлашћења приликом изрицања кривичне санкције окривљеном и која конкретно одредба кривичног закона је повређена, већ суштински указује на погрешну оцену чињеница од којих зависи одлука о кривичној санкцији, истицањем да суд приликом одлучивања о кривичној санкцији коју ће изрећи окривљеном није узео у обзир све олакшавајуће околности које постоје на његовој страни, те да би се у конкретном случају изрицањем блаже кривичне санкције или ослобођењем од казне могла постићи сврха кажњавања.

Како, дакле, из изнетих навода произилази да бранилац окривљеног у осталом делу захтева, као разлоге побијања правноснажних пресуда, само формално означава повреде закона због којих је подношење захтева дозвољено окривљеном (члан 439. тачка 1. и 3. ЗКП), док суштински указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и погрешну оцену доказа и чињеница, а што не представља законски разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног у овом делу оценио недозвољеним.

Осим тога, бранилац окривљеног у осталом делу захтева за заштиту законитости указује и на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП, истицањем да су изреке побијаних пресуда у потпуности неразумљиве. Такође се указује и на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, истицањем да су изреке побијаних пресуда противречне саме себи, као и разлозима датим у образложењима пресуда, те да нису дати разлози о одлучним чињеницама, између осталог разлози на основу ког доказа је утврђено да је лек који је окривљени наводно продао оштећеној штетан по здравље, а осим тога другостепени суд није дао оцену жалбених навода одбране, посебно везано за незаконито прибављене доказе на којима је заснована првостепена пресуда.

Како битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) и члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП не представљају законске разлоге због којих је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу, то је и у овом делу захтев браниоца окривљеног оцењен као недозвољен.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Миљана Филиповића, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтев у односу на ову повреду одбио као неоснован, док је у осталом делу на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП и члана 485. став 4. ЗКП захтев одбацио као недозвољен и одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Лазин,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

Председник већа-судија
Невенка Важић,с.р.